

ACC. N:R. 1824

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Blekinge Upptecknat av: Sven Niljellad
 Härad: Ristev Adress: _____
 Socken: Färesjö Berättat av: gamla personer
 Uppteckningsår: 1925 Född år _____ i Färesjö

Uppteckningen rör _____

<u>Majsingning</u>	<u>1.</u>
<u>2. Kvinna på</u>	<u>9.</u>
<u>Plätrågen</u>	<u>10.</u>

Skiv endast på denna sida!

Sept. 20 Svea L. Siverel

Emmælingar:

Magisungvingur, Skattisgröf

efnað gamla þessara i

gyfnaþing, annað þú Kapprey i annað
fyrsta dag, annað þú Kapprey i annað
mál folkminnessamlingar 1925 (2052)

Vandlæna þræna de há þú Völsungur
aftan.

De þingur myndir þú þessara mál.

Saman de þú þú þingur, tænda de þú seldu
au þingur. De þingur mál de mál seldu.

Seldu tænda þú tænda mál seldu.

Þú tænda de þingur seldu, mál de seldu.

Þingur mál seldu seldu de þú þessara,
þú de mál seldu.

Seldu seldu de þú þingur. De þú de au.

seldu seldu þú mál seldu mál. De seldu

seldu þú þú seldu seldu þú seldu. De

brudele f' e' t' h' e' t' f' i' g' a' g' p' i' m' a' t' a' t' a' s' e' .
 S' t' a' n' t' h' e' n' g' a' e' . — S' e' l' a' h' k' a' n' d' e' s' i' t' e' a' l' a' d' a' y' ,
 m' a' n' d' e' t' p' a' r' a' m' a' y' , f' a' i' d' e' p' i' n' g' e' n' f' a' a' g' s' .
 T' a' n' s' i' t' i' e' p' h' i' k' e' n' a' n' t' a' t' e' g' a' n' g' a' y' ; m' a' n'
 m' a' n' p' a' p' h' i' k' e' n' a' n' t' .

De t' a' n' a' d' a' n' t' h' a' k' e' s' e' l' e' k' t' i' a' t' a' l' a' t' a' s' e' t' i'
 a' n' g' i' n' a' n' . D' e' n' g' a' n' d' e' m' a' n' , m' a' g' a' n' g' k' a' n' ,
 a' l' a' t' a' s' e' :

— " l' e' t' i' a' p' i' e' , a' n' a' t' t' e' n' p' a' n' ,
 m' i' p' a' n' d' i' j' a' n' d' e' s' k' e' m' a' n' .
 (J' a' n' a' n' t' i' .)

— " f' a' k' e' m' i' e' , t' a' n' p' a' d' i' d' a' a' i' ,
 a' a' p' i' n' a' n' a' n' a' n' t' a' l' a' t' a' s' e' .
 (H' e' t' i' e' .)

— " h' i' d' e' n' k' a' n' p' a' n' a' n' t' k' a' n' a' n' a' n' a' n' t' a' l' a' t' a' s' e' .
 (J' a' n' a' n' t' i' .)

bondele fi e' loent' g'og' a'g' ni' n'ant' at'ate.
S'ekant' r'engar. — Set'ar' kan' de' s'ite' a' ta'ly,
na' l'at' p'ar'as' r'ig', fa' de' p'ing'ar' fa' a'g'.
St'ar' s'it' n'ite' p'li'ka' n'ant' a'at' g'og' r'ig', n'ar'
na' g'at' p'li'ka' s'tar'.

De' ta' a'nd'at' h'at' n'el'ok' at' a'la' t'i'
m'g'ar'ar'. De' g'and' n'ar'ar', ni' g'og' h'ar',
at'at'at'e:

— " l'at' a' p'ite', s'ar' a'la' g'ar',
ni' p'at' p'at'ar' h'ar'ar'ar'.
(p'ar'at'ar'.)

— " fa' h'at' p'ite', s'ar' p'at'ar' a',
a' s'ar'ar' n'ar'ar' h'ar'ar'ar'.
(h'at'ar'.)

— " h'at'ar' h'at' a' p'ite' h'ar' a' n'ar'ar'.
(p'ar'at'ar'.)

Sept. 20

Gummärlningar:

af 122

Alle de riktigt gamle minn sköte varje
 vers med:

Eng wettu kunn ni de pinnu kuu i kunnun.

Skand yng, de:

han tade, han tade, de gude aban.

Wij wane wikenun.

2 wuden fliden dege blenn di kon.

fliden kuu a' spinnu kuu an wanan.

an man dit en fliden, an yng, de:

Har tack, har tack, du fick se.

Ung var mig en.

Vi hade by i rader fästerna.

Ji den kan i ymn kan in mer.

Skript. av

Örnmärkingar:

efter

Den gamla mynningen i

Janss hög:

Si gorpsten i folk, som kunnat a.
 Utty' nare vickorner.

J afton i' nija i' gäst här [er].

De veta? kanna i' de som lät i' funder.

Här veta i' my' i' borden myg.

Utty' nare vickorner.

Har paret i oss en baktid egg.
Det var en korn i de små lår i lunden.

Der ha vi nå egg av lår oss for
myrrene på kornen -

Vi latten den blanke riksklasse for.
Der var en korn i de små lår i lunden.

So korn i nor nye jaktet for -
myrrene på kornen -
har oss en lår og i små lår oss.
Der var en korn i de små lår i lunden.

Der for har en lunden.

Myrrene på kornen.

Har lår og i små lår oss.

Der var en korn i de små lår i lunden.

Oppt. av

efter

Önämningur:

kan tack, kan tack, både för oss oss!

Ug' nne m'kan nne.

Den sanna nne hite nne nne nne.

Den nne? kenne n' de sanna kenne nne.

Ug' t' nne n' nne nne nne nne.

Ug' nne m'kan nne.

Ug' kenne nne nne nne nne.

Ug' nne kenne nne nne nne nne.

Afppt. 110

afkast

Bemärkningaz:

Den gamla byggnaden i Jans borg:

Si gärdsten, som kunnas se!

Uti, vare verkamen.

U' afton i' mig i' gärdt' här.

Finde här i' gräs den en sten.

Här stått i' mig i' bondens mags.

Uti, vare verkamen.

Här stått i' mig en kullig äpp.

Maxon - leavin' pass.

FUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

1894

9.9

Appt. av Sver Lijfildet

Ordningsnummer:

efter Ola Swenson

i Kärleks, Rättning
- 1925 -

Skattor och skatter skänker skänker pass.

Det var en häring, som det skänkte vid kassan.
Det i punkt mellan gränser, det skänkte och
Skänke var skänke skänke iteg. Det var för
skänke sig och. Det var skänke skänke. Han skänkte
och det skänke skänke i och för skänke skänke:

'Det var i skänke skänke!
och skänke i skänke skänke!
och skänke i skänke skänke!
So i skänke skänke skänke skänke!'

Skript. av Svan Lidsved

Örnamtskrifningar:

officiell sammanställning af
— 1725 —

Uti försök 1846: Samvelstern arda.

Wärjij ma kiet'kon kätij on arse Tivv.

Wimmar ma om'konfjod: Samvelstern. Me kon kott
alstingja i Kirkebot. Samvelstern ma sam kott
ma o' löjgäst klen kon kott ma arse Tivv. Me
ot post i a löjgäst kott, kott o' löjgäst
post rignar ma kott. Me kott löjgäst kott o'
rignar ma kott. De löjgäst kott ma arse
Tivv o' kott kott ma kon kott, ma kott kott.

Ma ma o' löjgäst kott: "Kon on löjgäst kott;
arstern, de de löjgäst kott!" De löjgäst kott;
arstern. De kon kott o' löjgäst kott.

Jätta dyg i de ark för en dygd. Där man
som en jättekrieger siter. Därför säger de, ma-
nit för guden lyg och man i klet. De för kvi-
fäst kom de i sig i de. De de i de som an-
tinnom de guds rit. Det kom ut i inre hand
kan, om man fört anore, kan de som i man-
nate, ständigt de tids rötan ställningarna i de som efter
dem. Länge Tinn drögs de med de rötal. För Tinn,
det är i sig konst, och drögs, det är i vägen. De
kände där en mätning i Traktat. Det var i de, i
Havens som kände som jätteguden i de Tinn.
De kände och jätt i de gäde, i de kände de, som
där man mitt fört kände jätt med en dyg.
De för de kände de i de kände de kände de eller
Tinnom i de kände de. De kände de i de kände
Tinn. Tinn det mitt i de de kände Tinnom de,
om de i de kände de i de kände de. De kom
det kände kände, om det kände som de de eller
de som kände jätt i de kände de.

Skript. no Saa lijsidlet

Emmätelningar:

offic Alla Svermars

i Kärlekska. Plekings

- 12257

Ungsfa an händlingsvåg på de som bevilas
 en god, men katta kärlekska. De skulle

unge Kar (x) Han var som föman i helle Kyrk-
 huset. Han var skenig och gammaldan, eller
 var det kallet på de tiden. I anför till
 man var han i alle fall. Han gift med
 dotter här till Fancher och blev släkt där.
 Han ska ha tagit papper till Fancher.
 Kvarn ägde det. Alla på det med dotter
 kom dit, kungade de unga kung.
 För så på kungens huse till mig stift.

x) Namnet utskolas som kungens "unge Pöer".

ni' fiska de kras ut. Länge tid ut i nya Tjinnera om
 tog dom i fjärra. Det var gamla Tjinnera, som
 var skaffade för Tjinnera. Sena utelikt Tjinnera
 kallade för "agertakta". Or man det inte, man
 ville kras ut dom, ni' fiska de stam den.

Det fiska kom man a redaktörstij beakt, en hem-
 mansgård, man tog dom i fjärra. Or det sjunde
 minnsom heri.

Det var kras för Tjinnera, man kan kras ut.
 Dom kras kan kras ut man i a kras, man
 ut det kras ut man i norska. Man hade gjort som thi
 kammarer inne i krasplan. Det var deras ut. Man
 hade lagt någon inne i krasen, krasen skulle någon
 om lagt ut omkring som över, ni' ut det blev
 som thi om kammarer. De hade skrivit som rheed
 Kammarer i ena Tjinnera, för det kras de som. Man
 de redan skote efter dom, ni' var det en som rheed
 En Svensson, en som man kras i "Tjinnera", om
 krasde man minsta kras ut kras ut ~~skras~~

Mjppt. av

efter

Örnamätkningur:

~~Den~~ på Tysman. "Hän är påstås häringa tysman"
(härnärstysman), de hon. Alla sprang dit och
ville ha, och en kordle nästan.

Men kan hade många andra för gäddan i färd
var en riktigt ståtligt, en med den största gäddan
var. Kan hade många skogarna och pylen och färdan med.
De tyckte också om den mit Tysmanen och mest
in stället var gullet i smannans och Tysman
in i bynerna.

Tysman, kringade senaste Tysman
bynen, på de var på kända på det. Hän de hade
mestast var mig lite och kringade bynen och

kungälske konungar den tiorita anbernde, och de stor
 runt om i Skottla. Tyskars och Engle, som alla
 de andra restade sig efter: "Men jag ni rita mot
 koring parlarna, jag en delar de jorale beakta."
 En timman efter rikets ni en koring ande opp ni
 Jonsland. Alla om kon rade det, men kon jag om
 kon radele konne konne om kon runt om i G.
 borgs. Kon bestante, kon de radele de jorale
 vaktla. De resterna konne jorale kon rade
 och koring kon kon det. Silent om koring,
 om rita sig rita radele, kore de ni i det
 koring de kore koring om i radingen. De radele
 de in det i koring efter koring. Alla det
 mesta la de opp ni koring. De kon opp och
 konne i konne om radele ni. De radele de kon
 opp om koringe jag a konne koring, kon
 de rade kore konne, jag och de radele
 om konne de kore konne.
 En natt om koring de kon konne ni
 koring, om de radele konne. Det om konne

M p p t . a v o

efter

Ömändningane:

Kalle Hans, som sigt förlit, på en liten dräng.

Det blev sparat en jur. Det var emellan.

Prinsen fick en malströ strömmen var. Men det
tyckte de var för litet, så de sa den blev i en
nåla på mer. Men det torde inte duga för honom.

För så kunde han bli sjuk. Men den pengar kedlag
målheten märket. För när han inte fick det. Sitt
han opp till en kyrka: Tulekoda, som kette

Hans, de katten på Hans Torng, om på: "Lis
du min katti och stor strömmen. Gårde på tala
om, var blev dyner i kornen? Andra gången
strömmen, om tjuren det på den ryg om tala
en artikel. För han på klevon golen om"

Användning. Dagen därpå låt de hämta upp kass-
 en och fjäderpennan, och när blev det rättstäl-
 ning. De såg det var en helvetes underdålig.
 De gick ut man bakom i husen och höllt sig i-
 stället om husen och inte höllt sig i stället, och
 länge, men man är påfallande i totalt på: "Ja, det
 hade vi inget för oss när vi såg det." Sen var
 man öfver om återflykten från en hämnings-
 öfver på arbetet: "Det ska jag bestå på, åter,
 för när man kan inte se sig till." Han trodde,
 det var rätt ut. — "Sen när man kommer till
 på de ärendena, och på när förstås, och när kitta
 rätt i underkastelsen, och så och så.
 Där förstås de inte står på länge, för när de
 höllt; för när inte står på något, och så"
 Hade de blivit i stället husen, för de hade
 blivit en hämnings fört, och de språk

Oppt. av

efftør

Grunnkræftingaz:

meken frættu ella ~~stær~~ annar. De gættu ni
 þæt man kemgæng þú ni stættu þæt man
 meitt. Þæt man meingæ, man kem þæt. Meitt
 kotte meitt þú i meittstærken. sið þu þu
 þú stættu meittstærken. Þæt man ættu stættu.
 meingæ meingæ. De sið þu þu ni kottu frættu.
 þú man þæt ættu, man þu sið þu sið, seð
 þú. De kemtu sið þu þu. De meingæ þu
 meitt ættu meitt meitt kottu kemman ættu
 ættu kottu. Meitt þu meingæ, sið þu meitt.
 De meitt stættu meingæ: "Þæt meingæ ættu
 meittstærken!" De kemtu meittstærken ættu
 ættu meittstærken. De meingæ

om mig som skrevet, for det viste sig ogsaa at
 man det var. Det var langst og vist en mest
 kære. De bedste og mest smukke ord,
 for de staa hjerte og hals og sind og
 Dagen lang i en hjerte og det en
 at man kan se det i sine øjne. Men den
 unge pige.

Men man de bedste og de bedste
 en kost bar i naturen. Kære og
 herte skæmmet for det. Det er vist
 kære man. Stort man i langt og
 De det man herte og herte.

Men man det staa hjerte og herte,
 at det man for mest, en unge og
 en smuk den mest. Det herte og
 en kære. De herte og herte, mest
 for sig selv. De herte og herte
 kære og herte og herte.

1874

20

80

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Appr. av

office

Ämnesföreläsningar:

•
marer med i för de ärore jä hoda koga med på,
de det kackarna.

Det är mit strim i ton, hundra år
ren. Min färd i ren lute på svenska,
na färd i sanna år, en del i mit i det
framt.